

sees, at Lovudkastet med Hensyn til Fredningen i Klitterne ved Sagens Behandling i Landsthinget i en tidligere Samling undergik meget betydelige Indskrænkninger og Formildelser, idet alle Multerne i § 20 bleve betydeligt nedsatte, og Forbudet mod at gaae i Klitterne bortfaldt, fordi man ansaae det for uehelbtigt at opretholde samme, saa at der altsaa nu blot er Mulet for at kjøre og ride i dem. Mandene samme Medlemmer, som saaledes forbrede Multerne nedsatte, og som hævdede Retten til at gaae i Klitterne, fordi det i mange Tilfælde vilde være usforstandigt at formene det, var det imidlertid ogsaa, som just bestemt forbrede, at Hunde skulde tages med ind under Forbudet mod at komme i Klitterne, og som navnlig fastholdt Retten til, hvor man ikke kunde optage Hundene, da at kunne nedskyde dem, medens man, naar Hundene ikke stode medopførte i § 20, heller ikke vilde have Ret til at nedskyde dem. Jeg maa derfor for mit Bedkommende ansee det for ønskeligt, at Forbudet imod Hundene og gennem Hundene mod den ulovlige Jagt, som er Klitfredningens værste Fjende, opretholdes og dermed, hvad der er det vigtigste, tillige Retten til i paakommende Tilfælde at nedskyde Hundene.

H. C. Nielsen: Derfor jeg før har ytret Noget om Lovsejernes Jagtret, maa jeg bemærke, at jeg i Virkeligheden ikke har tænkt paa Lovsejerne, men kun paa, hvad der i § 18 staaer om Retten til at disponere over Jagtretten. Der kan jo disponeres over den ogsaa ved ikke at overdrage den til Andre, hvad der jo vistnok vil være det Retteste, da det vil være galt for Klitfreden og Klitterne at overdrage den til Andre; men da dette Sidste dog ikke er forbudt, har jeg troet at kunne drage den Følgeslutning, jeg før gjorde. Det har ikke nogen stor Betydning, hvad enten Bestemmelsen om Hunde staaer i § 20 eller ikke, men jeg er ved mit Forslag gaaet ud fra, at Hundene ikke ere til væsentlig Skade for Klitterne.

Jessen: Efter de Udtalelser, vi før hørte, om de overmaade ringe Fordringer, der

kunde stilles til en Klitfoged, saaledes at der til hans Bestilling i Grunden kunne tages, hvilken som helst Person man kan finde, forekommer der mig at være nogen Betænkelse ved at udvide den kvalificerede Bemyndelse for Personer og Ure, som er givet visse Bestillingsmænd, til Klitfogderne. Jeg skal imidlertid, da det Forslag, der derom er stillet, er tiltraadt af den høitærede Indenrigsminister, stemme for det, men maa kun bemærke, at det i det Hele synes mig lidet ønskeligt, at den kvalificerede Bemyndelse for visse Bestillingsmænd udvides udover de Forhold, som Straffeloven vel egentligt nærmest har tænkt paa, da de paagældende Paragrapher i samme bleve skrevne, og saaledes f. Ex. her gjøres anvendelige paa Klitfogderne.

Lehmann: Efter disse Bemærkninger maa jeg dog sige, at Intet skulde være mig kjærere, end om man kunde faae mange ærefjære, fløgtige og energiske Folk til Klitfogder. Mine tidligere Ytringer maae ogsaa kun opfattes saaledes, at man factist vil blive nødt til at nedstemme sine Fordringer, fordi man vil være nødt til at tage iblandt de Personer, der findes i Klitterne. At der imidlertid derimellem ogsaa vil findes Folk, der ere den paagældende ikke svære Opgave værdige, har jeg ingen Tvivl om, og Erfaringen har ogsaa vist det. Jeg troer derhos, at disse fremfor Noget netop trænge til Lovens Bemyndelse; thi den vanskeligste Deel af deres Hverv, hvilket jeg derfor ogsaa er bange for vil blive mindst godt udført, er ikke Tilsynet med Sandflugtsarbejdet, men derimod det daglige Tilsyn med Klitternes Fredning, saaledes at de ikke see igennem Fingre med, at der gaaer Kreaturer i dem, eller at der drives ulovlig Jagt. Klitfogderne ville ved Udførelsen heraf i Reglen staae under sine overfor Overtræderne; det er soleklart, at de netop i høieste Grad trænge til Bemyndelse, for at ikke den almindelige Ulyst, som de ville have til at føre et alvorligt og skarpt Tilsyn — og et saadant Tilsyn er, som jeg troer, at Alle maae være enige om, et Livsspørgsmaal for Klitterne — skal forøges ved Frygten for at faae Prygl.